

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **R. P., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina**, t.č. pobytem H. u B., S. 544, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v Praze 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, č.j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218 ze dne 25.10.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 15.11.2010 domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Služba cizinecké policie, č.j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218 ze dne 25.10.2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, č.j. CPBR-07855/CI-2010-064061 ze dne 25.8.2010, kterým nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ustanoveními § 2 a 3 správního řádu, jakož i § 167 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, kdy je policie oprávněna při plnění úkolů prověřovat, zda cizinec se nedopustil obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu, a to v případě pana P. tím, že na území České republiky neplní účel pobytu – fakticky nepodniká. Z informace, kterou

Okresní správa sociálního zabezpečení Plzeň-město zaslala, vyplývá, že minimálně od 1.7.2008 do 31.1.2010 cizinec nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po výše uvedenou dobu neplnil ani účel pobyt podnikání.

Žalobce podal dne 10. 6. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Předchozí pobyt mu byl za účelem podnikání povolen na dobu od 2. 7. 2008 do 1. 7. 2010. K žádosti žalobce doložil potvrzení OSSZ Plzeň - město ze dne 23. 6. 2010 o zaplacení sociálního zabezpečení pro účely § 46 zákona o pobytu cizinců. Zde uvedl, že samostatnou výdělečnou činnost zahájil 1. 2. 2010. V průběhu řízení obdržel správní orgán od OSSZ Plzeň-město sdělení ze dne 30. 7. 2010, že žalobce je dle její evidence veden jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 5. 2010 dosud. Ve sdělení je dále uvedeno, že se žalobce dne 27. 7. 2010 se žalobce dostavil k opravě registrace, před opravou registrace byl veden jako osoba samostatně výdělečně činná v době od 1. 5. 2008 do 30. 6. 2008 a dále od 1. 2. 2010 dosud. V souvislosti s opravou registrace doplatil žalobce na základě nových skutečností dopočítané pojistné na důchodové pojištění a vzniklé penále. Ke svému sdělení OSSZ Plzeň-město přiložila Odhlášku z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné - Oznámení osoby samostatně výdělečně činné, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost ze dne 30. 6. 2008, kde je uvedeno, že žalobce skončí výkon samostatné výdělečné činnosti dne 30. 6. 2008. Podle protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 4. 8. 2010 žalobce uvedl, že se v době povoleného pobytu odhlásil z OSSZ Plzeň - město, nepamatuje si kdy, poté asi na tři měsíce odcestoval na Ukrajinu z rodinných důvodů, po příjezdu se dne 1. 2. 2010 opět přihlásil.

Správní orgán prvního stupně žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutím ze dne 25. 8. 2010 zamítl. Odvolání žalobce, které bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218, zamítnuto. Odvolací správní orgán uvedl, že z informace OSSZ vyplývá, že žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná minimálně od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010. Jestliže cizinec přerušil či ukončil samostatně výdělečnou činnost, je tato skutečnost dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť cizinec nepodniká a neplní tak účel pobytu. Žalobce téměř po celou dobu platnosti předchozího povoleného pobytu neplnil jeho účel nebo ho plnil v rozporu se zákonem. Tuto skutečnost správní orgán posoudil jako závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, která je důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

K otázce přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, žalovaný uvedl, že cizinec měl na území České republiky manželku již byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 1.7.2010, přičemž mu pobyt prodloužen nebyl. Na Ukrajině má třináctiletého syna, matku, otce, bratra. V České republice tedy účastník řízení nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by měli vázán pobyt na jeho osobu.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal především, že právní konstrukce žalovaného, který využil ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) je nezákonná.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 10.5.2011 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 15.12.2011, resp. 27.11.2012, při němž účastníci řízení, resp. jejich zástupci setrvali na svých dřívějších písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto :

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a svým rozsudkem č.j. 8 A 253/2010-46 ze dne 15. prosince 2011 napadené rozhodnutí zrušil, nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 3 As 15/2012-29 ze dne 8. srpna 2012 vyhověl kasační stížností žalovaného a tento rozsudek zrušil.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že žádost žalobce měla být posouzena podle § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil námitce stěžovatele, že § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. Za této situace přichází v úvahu jediné posouzení žádosti podle § 56 citovaného zákona, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvody pro neudělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, bylo možné shledat nenaplnění účelu předchozího pobytu cizince [a tedy závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců] i za situace, kdy cizinec v době rozhodování správního orgánu již podnikal.

V projednávané věci žalobce v žalobě nezpochybnil fakt, že v době od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 samostatně výdělečnou činnost nevykonával. Podle Nejvyššího správního soudu nebyly dány ani výše vymezené důvody pro zrušení správního rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního z úřední povinnosti. Skutkové zjištění správního orgánu, že žalobce od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, je totiž podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně podloženo sdělením OSSZ ze dne 30. 7. 2010, že žalobce byl před opravou registrace dne 27. 7. 2010 veden jako osoba samostatně výdělečně činná v době od 1. 5. 2008 do 30. 6. 2008 a dále od 1. 2. 2010 dosud. Datum ukončení samostatné výdělečné činnosti potvrzuje i Odhláška z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné - Oznámení osoby samostatně výdělečně činné. O přerušení výkonu samostatné výdělečné činnosti svědčí i vyjádření žalobce zaznamenané v protokolu ze dne 4. 8. 2010 a jím uvedený údaj o zahájení činnosti OSVČ v potvrzení OSSZ

Plzeň - město ze dne 23. 6. 2010 o zaplacení sociálního zabezpečení pro účely § 46 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

V inkriminované věci žalobce sám v podané žalobě nezpochybnil skutečnost, že v době od 1.7.2008 do 31.1.2010 samostatnou výdělečnou činnost nevykonával. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce od 1.7.2008 do 31.1.2010 nepodnikal jako OSVČ, což je dostatečně podloženo sdělením OSSZ Plzeň-město ze dne 30.7.2010, že žalobce byl před opravou registrace dne 27.7.2010 veden jako OSVČ v době od 1.5.2008 do 30.6.2008 a dále od 1.2.2010 dosud. Datum ukončení samostatné výdělečné činnosti potvrzuje i Odhláška z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné - Oznámení osoby samostatně výdělečně činné. O přerušení výkonu samostatné výdělečné činnosti svědčí i vyjádření žalobce zaznamenané v protokolu ze dne 4.8.2010 a jím uvedený údaj o zahájení činnosti OSVČ v potvrzení OSSZ Plzeň - město ze dne 23.6.2010 o zaplacení sociálního zabezpečení pro účely § 46 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze v návaznosti na jednotlivé žalobní body musel konstatovat, že v odůvodnění obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, o která opírají svá rozhodnutí, i skutková zjištění, na jejichž základě byla citovaná zákonná ustanovení na případ žalobce aplikována.

Na základě skutečností obsažených ve správním spise dospěl soud k závěru, že pokud žalobce při odhlášení na OSSZ Plzeň-město několikrát uvedl, že ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu. Městský soud v Praze proto musel přisvědčit závěrům správních orgánů, že žalobce neplnil účel pobytu a tak byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Přihlašování a odhlašování učinil žalobce z vlastní vůle na OSSZ Plzeň-město tímto přihlašováním a odhlašováním u OSSZ

Plzeň-město žalobce obchází předpisy České republiky, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako OSVČ, jestliže podniká, kterou je být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení, a jestliže nepodniká, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel pobytu, a tedy se na území nezdržuje legálně.

Městský soud v Praze opřel své závěry o rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 80/2011-69, v němž se předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatoval, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákoným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mj. ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud v Praze tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud poznamenal, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly.

Pokud jde o výklad pojmu „závažná překážka“, jedná se o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 10/2003–53). Městský soud v Praze v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání žalobce podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od OSSZ Plzeň-město a výpovědi žalobce učiněné do protokolu v rámci ústního jednání dne 26.8.2010. Správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s

vydáváním rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 80/2011-69).

Skutková zjištění v případě žalobce vedla ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců správní orgán k závěru o naplnění skutkové podstaty závažné překážky neplnění účelu pobytu cizince na území, která v jeho případě vedla k neprodloužení dlouhodobého pobytu. Ze skutkových závěrů projednávané věci vyplývá, že důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především vědomé a dobrovolné prohlášení učiněné žalobcem na OSSZ o ukončení podnikatelské činnosti. Tuto skutečnost žalobce v průběhu řízení nezpochybňoval.

Žalobce do protokolu dne 4.8.2010 na otázku, zda zažádal v době svého povoleného pobytu, tj. od 2.8.2008 do 1.7.2010 o odhlášení z OSSZ Plzeň-město, odpověděl: „Ano, odhlásil jsem se, ale nepamatuji si ani kdy, ani na jak dlouho to bylo. Po odhlášení jsem asi na tři měsíce odcestoval s manželkou na Ukrajinu z rodinných důvodů.“

Žalobce tedy dle svého vyjádření se odhlásil vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvzení žalobce, že v současné době podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

Z obsahu předloženého správního spisu lze konstatovat, že v průběhu celého správního řízení nevystala pochybnost o tom, že žalobce po dobu, kdy nebyl přihlášen na OSSZ Plzeň-město a pobýval na území České republiky, nepodnikal. Pokud by žalobce podnikal, nebylo důvodu odhlášovat se z OSSZ Plzeň-město, musel odhlášením se z OSSZ Plzeň-město vědomě porušit předpisy a nebo v případě, že nepodnikal a odhlášení na OSSZ Plzeň-město učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu. Pokud bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, byl žalobce povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.

Žalovaný správní orgán, jakož i správní orgán prvního stupně postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, nebyla rovněž porušena zásada zákazu zneužití správního uvážení, když obě rozhodnutí byla řádně a srozumitelně odůvodněna. Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl důvody výroku, označil podrobně podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil a řádně vyložil právní předpisy, podle nichž postupoval. Vypořádal se rovněž s odvolacími námitkami žalobce.

Městský soud v Praze dále opřel své rozhodnutí o závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku č.j. 7 As 82/2011-81, podle něhož „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s

materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Tytéž závěry lze aplikovat i v pojednávané věci.

Pokud žalobce namítal, že napadené správní rozhodnutí bude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, musel soud tuto námitku odmítnout jako neopodstatněnou. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce má na území České republiky manželku již byl původně povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 1.7.2010, přičemž ji tento pobyt prodloužen nebyl. Při jednání dne 27.11.2012 potom soud z jejího ukrajinského cestovního dokladu zjistil, že t.č. má pobytové vízum platné od srpna 2012 do 19.12.2012. Na Ukrajině má třináctiletého syna, matku, otce, bratra. V České republice tedy účastník řízení nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by měli vázán pobyt na jeho osobu.

Městský soud v Praze ve svém novém rozhodování byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního), a proto podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu